
Belén Font Gonzalo
PROCURADOR DE LOS TRIBUNALES

José Antonio Calles Ramos
Pl. Sant Joan, 17, 3er 4a
25007 LLEIDA
LLEIDA

Ciente:	AJUNTAMENT DE LES BORGES BLANQUES	Ref.:	
Contrario:			
Organo:	Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Lleida		
Procedimiento:	Recurso ordinario N ° 402/15		
M/Ref.:	2015/296		
Letrado	José Antonio Calles Ramos	Ref.:	

LLEIDA , 20/05/2021

Adjunto le remito el último trámite procesal en el asunto arriba referenciado.

21/05/2021 sentencia estimatoria sin costas
cabe apelación en 15 días

Vencimiento 11/06/2021 sentencia estimatoria sin costas cabe apelación en 15 días

Fdo. Belén Font Gonzalo

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida

Edifici Canyeret, 3-5 - Lleida
25007 Lleida

Tel. 973 700 133
Fax: 973 700 263
A/e: contencios1.lleida@xij.gencat.cat

NIG 2512045320150004858

Procediment ordinari 402/2015 F

Matèria: Urbanisme

Entitat bancària: **Banc de Santander**
Per a ingressos en caixa, concepte: 2187000093040215
Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274
Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida
Concepte: 2187000093040215

Part recurrent/sol·licitant/executant: GENERAL D'OLIS
I DERIVATS

Procurador/a: Blanca Labella Sobrevals
Advocat/ada: DANIEL IBARS VELASCO

Part demandada/executada: AJUNTAMENT DE LES
BORGES BLANQUES

Procurador/a: Belen Font Gonzalo
Advocat/ada:

SENTÈNCIA NÚM. 126/2021

Lleida, 19 de maig de 2021

Vistes per mi, Helena Castells Ingla, Jutgessa en pràctiques de substitució (en funcions de reforç) del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida i de la seva Província, les presents actuacions de Procediment Ordinari 402/2015, al qual se li han acumulat els Procediments Ordinaris número 613/2019 i número 84/2020, instades per la mercantil GENERAL D'OLIS I DERIVATS SL, representada per la Procuradora Blanca Labella Sobrevals i assistida pel Lletrat Daniel Ibars Velasco, contra l'AJUNTAMENT DE LES BORGES BLANQUES, representat per la Procuradora Belen Font Gonzalo i assistit pel Lletrat José A Calles Ramos, del que resulten els següents,

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- La part actora va interposar recurs contenciós administratiu, contra el Decret d'Alcaldia 67/2015 de data 21 de maig de 2015, pel qual es desestimava el recurs de

reposició contra el Decret d'Alcaldia número 11/2015, de 30 de gener de 2015, de resolució de l'expedient de disciplina urbanística, i que acordava ordenar la restauració de la realitat física alterada a la parcel·la 115 polígon 22 Borges Blanques, i conseqüentment ordenava l'enderroc d'onze elements, eliminació d'una bassa d'oleàcies, requeriment per a executar voluntàriament les mesures ordenades anteriorment en diferents terminis, i requeriment de legalització d'una bassa d'abastament d'aigua.

Al·legava la conformitat a dret de les construccions de l'empresa i per aquest motiu, sol·licitava sentència estimatòria declarant la nul·litat, o subsidiàriament l'anul·labilitat, de la resolució impugnada, declarant també que l'adquisició per silenci administratiu de les llicències d'obres dels expedients nº 173/2005 i nº 216/2011 i finalment, sentència declarant la prescripció de l'acció de restauració de la legalitat urbanística de les obres recollides en l'expedient 173/2005, més condemna en costes per l'Administració demandada.

Posteriorment, l'actora va interposar recurs contenciós administratiu, que es va acumular a l'anterior, contra l'acord de la Junta de Govern Local de les Borges Blanques, de data de 30 d'octubre de 2019, que denegava la llicència municipal d'obres sol·licitada per General d'Olis i Derivats per a instal·lar dos dipòsits per oli de pinyola i quatre dipòsits d'acer al polígon 22, parcel·la 115 del TM de les Borges Blanques. Sol·licitava sentència estimatòria declarant la nul·litat de la mateixa o subsidiàriament, l'anul·labilitat i declarant el dret de l'entitat a obtenir la llicència sol·licitada en l'expedient nº 1005/2019, condemnant a l'Ajuntament demandat a dictar resolució concedint la llicència sol·licitada.

Per últim, l'actora interposà recurs contenciós administratiu, que també s'acumula als anteriors, contra Decret 8/2020, de l'Ajuntament de les Borges Blanques, de data 8 de gener 2020, de resolució de l'expedient de protecció de la legalitat urbanística per obres executades sense llicència al polígon 22, parcel·la 115 TM de les Borges Blanques. Sol·licitava sentència estimatòria declarant la nul·litat de la mateixa o subsidiàriament l'anul·labilitat.

SEGON.- Admesa a tràmit la demanda i requerit l'Expedient Administratiu, es donà trasllat a la part demandada per a personar-se i contestar. L'Ajuntament demandat va

contestar a la demanda oposant la correcció de totes les resolucions, a l'haver-se realitzat les diferents construccions i instal·lacions en sòl no urbanitzable i de protecció especial.

TERCER.- Presentats els corresponents escrits i havent-se tramitat la proposició i admissió de prova, es cità a les parts per la celebració de la vista pel dia 22 de març de 2021. Practicada tota la prova i formulades les conclusions finals, quedaren les actuacions vistes per a sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Objecte del litigi.

La part actora interposa, ex art. 31 LJCA, recurs contenciós administratiu de nul·litat contra Decret d'Alcaldia 67/2015 de data 21 de maig de 2015, que resolva el recurs de reposició contra el Decret d'Alcaldia número 11/2015, de 30 de gener de 2015, de resolució de l'expedient de disciplina urbanística, i que acordava ordenar a la recurrent per tal que procedeixi a la restauració de la realitat física alterada a la parcel·la 115, polígon 22 del terme municipal de Borges Blanques, en tractar-se d'elements constitutius d'una instal·lació industrial en sòl no urbanitzable, d'enderroc d'onze elements, eliminació d'una bassa d'oleàcies, requeriment per a executar voluntàriament les mesures ordenades anteriorment en diferents terminis, i requeriment de legalització d'una bassa d'abastament d'aigua En essència, sosté la possibilitat de legalitzar les diferents construccions realitzades sobre la citada parcel·la. Afegeix, subsidiàriament, la prescripció del procediment de legalització urbanística incoat pel consorci demandat, així com la concessió de la llicència d'obres per silenci administratiu positiu. Per últim, sosté que la mesura ordenada és desproporcionada. L'Ajuntament de les Borges Blanques sosté la impossibilitat de legalitzar les instal·lacions, l'enderrocament de les quals ha ordenat, i en conseqüència, defensa la conformitat a dret de la resolució impugnada.

Així mateix, també interposà recurs contenciós administratiu de nul·litat, contra l'acord

de la Junta de Govern Local de les Borges Blanques, de data de 30 d'octubre de 2019, que denegava la llicència municipal d'obres sol·licitada per General d'Olis i Derivats per a instal·lar dos dipòsits per oli de pinyola i quatre dipòsits d'acer al polígon 22, parcel·la 115 del TM de les Borges Blanques. En aquest recurs fonamentava la nul·litat de la resolució administrativa per vulnerar l'article 13 RD Legislatiu 7/2015 de 30 Disposició Transitòria 15, apartat 3r, del Decret 1/2010 de 3 d'agost, que aprova el Text Refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya. També, perquè considerava que concorre un interès públic superior per la concessió de la llicència requerida i finalment, perquè el consorci incorre contra els seus propis actes. L'Ajuntament sosté la conformitat a dret de la resolució impugnada.

Per últim, l'actora interposà recurs contenciós administratiu contra Decret d'Alcaldia 8/2020, de 8 de gener de 2020, de resolució de l'expedient de protecció de la legalitat urbanística per obres executades sense llicència al polígon 22, parcel·la 115 TM de les Borges Blanques, que resolvia l'enderroc o desmuntatge de dos dipòsits de ferro per oli de pinyola i de quatre dipòsits d'acer inoxidable, l'eliminació de l'embassament de recollida d'aigües pluvials i lixivitats i de l'embassament de recollida d'aigües residuals i l'enderroc de la tanca del recinte. A més a més, ordenava la reposició dels terrenys als seu estat original i el cessament dels usos il·legals. En aquest recurs fonamenta la nul·litat de la resolució administrativa per vulnerar l'article 13 RD Legislatiu 7/2015 de 30 d'octubre, el qual aprova el Text Refós de la Llei del Sòl i Rehabilitació Urbana i de la Disposició Transitòria 15, apartat 3r, del Decret 1/2010 de 3 d'agost, que aprova el Text Refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya. També perquè considera que concorre un interès públic superior per la concessió de la llicència requerida i finalment, perquè el consorci incorre contra els seus propis actes. L'Ajuntament sosté la conformitat a dret de la resolució impugnada.

Fixades les premisses anteriors i abans de resoldre la controvèrsia, s'ha de fer un breu recull dels antecedents i l'evolució constructiva de les instal·lacions de GDO, fins a arribar a la situació actual.

En aquest sentit, són dades objectives del present procediment i no és controvertit, que

sobre la parcel·la 115 polígon 22 del terme municipal Borges Blanques, titularitat de la mercantil actora (sòl no urbanitzable i qualificació urbanística zona 14, zona de reg) hi ha diverses construccions, que en total tenen un sostre de uns 22.955m², fruit de la primera autorització d'obres, de l'any 1995, per a la instal·lació en aquest àmbit d'una indústria per al tractament de productes agraris i els seus derivats. Posteriorment, es van autoritzar tres ampliacions (dues l'any 1998 i una l'any 2003). Tanmateix, l'empresa ha executat altres ampliacions, una amb número d'expedient 173/2005 i una ulterior ampliació d'obres dins del mateix expedient. Per últim, a través de l'expedient nº 216/2011 es realitza una nova ampliació de la indústria. Cap d'aquests dos expedients ha finalitzat amb resolució de l'Ajuntament, tot i que les instal·lacions ja estan efectivament construïdes. A més a més, GDO, el 26 de març de 2019, presentà sol·licitud de llicència d'obres per a la construcció d'uns dipòsits nous, donant lloc a l'expedient nº 1005/2019. Aquest expedient sí que finalitzà amb resolució municipal, la qual denegava la llicència d'obres i lligat amb aquest últim expedient, el consorci inicià procediment de restauració de la legalitat urbanística

És controvertit, si les obres executades en el marc dels expedients nº173/2005 i nº 216/2011, sense títol habilitant, tenen empara legal. A més a més, també és controvertit si es va produir la concessió de la llicència per silenci administratiu positiu i si va prescriure l'acció administrativa de restauració de la legalitat urbanística o per contra, procedeix l'enderrocament dels onze elements constructius i de la bassa d'oleàcies. Respecte el bloc constructiu iniciat l'any 2019, és controvertit per una banda, si la denegació de la llicència d'obres és contrària a dret, per vulnerar la normativa urbanística i el principi de prohibició d'actuació contra els propis actes. Per altra banda, si les instal·lacions realitzades sense títol habilitant són susceptibles de legalització. Així com també, la concurrència d'un interès públic superior per salvaguardar les naus i altres construccions inicialment no habilitades.

Correspon resoldre la controvèrsia de conformitat amb l'Expedient Administratiu i la prova documental, testifical i pericial practicada.

SEGON.- Activitat de l'empresa i naturalesa del sòl.

L'empresa sosté la possibilitat de legalitzar les edificacions a l'empara de l'article 47 del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'Urbanisme, ja que es tracta de regularitzar la implantació d'una indústria amb caràcter de planta de tractament de residus, situada fora de l'àmbit urbà i que va ser considerada d'interès social, per acord d'implantació de la Comissió Territorial Urbanística de Lleida de 20 desembre 1995. L'Ajuntament oposa la impossibilitat de legalització, cosa que implica la seva demolició.

L'article 47.4 TRLUC estableix que el sòl no urbanitzable pot ser objecte d'actuacions específiques per destinar-lo a les activitats o als equipaments d'interès públic que s'hagin d'emplaçar al medi rural. A aquest efecte són d'interès públic, entre d'altres, les instal·lacions i les obres necessàries per a serveis tècnics com el tractament de residus. L'autorització ha de justificar que l'àmbit d'actuació no està sotmès a un règim especial de protecció amb el qual siguin incompatibles, per raó i dels seus valors, per l'existència de riscos o pel fet d'estar subjectes a limitacions o a servituds per la protecció del domini públic. Així mateix, les actuacions que s'autoritzen no han de disminuir de manera significativa la permeabilitat del sòl ni han d'afectar de manera negativa a la connectivitat territorial.

Per tant, en primer lloc, s'ha de resoldre quina és l'activitat que desenvolupa la mercantil. Aquesta sosté que es tracta d'una activitat de tractament de residus, i així també ho indica en la seva declaració pericial, com a arquitecte superior, el Sr. Corbella Garcia. En canvi, el consorci sosté que es tracta d'una activitat industrial. Així les coses, cal destacar que la mateixa mercantil rubrica el pla que presenta de legalització de les seves obres com "projecte ambiental d'activitats en indústria d'obtenció vegetal", l'informe de la Comissió Territorial d'Urbanisme a Lleida (CTULL), de 8 d'octubre 2014, indica que l'empresa es dedica a la valorització de pinyola d'oliva i altres productes oleaginosos. Els productes finals són oli, adob orgànic, farines, material de combustió de biomassa. És a dir, l'empresa manipula residus (concretament la pinyola), però per a obtenir-ne oli i altres productes orgànics, que són amb els que comercialitza, cosa que condueix a concloure que principalment GDO desenvolupa activitat industrial, i en aquest mateix sentit conclou l'informe CTULL de 8 d'octubre de 2014. Aquesta conclusió no és contradita per

l'informe jurídic sobre la situació de l'empresa General D'Olis i Derivats SL, de 8 de març 2013, el qual indica que si l'activitat es considerés agrícola i de tractament de residus el seu emplaçament i ampliació serien correctes. És a dir, es limita a senyalar les condicions dins de les quals l'art. 47 TRLUC permet la construcció. Tanmateix, en aquest cas no es compleixen, i en conseqüència, les naus estan ubicades en sòl que no permet aquest tipus de construcció i sense el títol habilitant corresponent.

En conclusió, GDO duu a terme una activitat principalment de caràcter industrial, i la legislació urbanística no permet aquest tipus d'activitat en sòl no urbanitzable.

En segon lloc, i al fil de l'anterior, s'ha de resoldre si a pesar d'estar les naus ubicades en sòl que no permet aquest tipus de construccions, seria possible legalitzar les obres.

La Disposició Transitòria 15 TRLUC preveia la possible ampliació en les circumstàncies següents:

1. A efectes de l'establert pels articles 47.3 i 50.2 mentre el planejament general o un pla especial d'iniciativa pública no contengui catàleg de les construccions situades en sòl no urbanitzable del terme municipal, per regular la seva reconstrucció o la rehabilitació, poden autoritzar-se aquestes actuacions mitjançant el procediment establert per l'art. 48, de cara a destinar-les a alguns dels usos admesos, inclòs l'hoteler. La documentació, en aquest cas, ha d'incloure una justificació específica de els raons arquitectòniques, històriques, paisatgístiques o socials que determinin la preservació i la recuperació de la edificació o, en el seu cas, de l'impacte ambiental o de la necessitat d'integració al paisatge.
2. Les edificacions i activitat existents en sòl no urbanitzable, degudament autoritzades d'acord amb la legislació anterior a la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme, que no s'ajustin al règim d'ús del sòl no urbanitzable que estableixi la present llei, poden ampliar-se sempre i quan el planejament urbanístic vigent, aprovat definitivament abans de l'entrada en vigor de la Llei 2/2002, ho prevegi expressament. L'ampliació s'autoritza d'acord amb el procediment establert per l'article 50.

3. Les edificacions o instal·lacions industrials existents en sòl no urbanitzable, degudament autoritzades d'acord amb la legislació urbanística anterior a la Llei 2/2002, mentre no cessin l'activitat per la qual foren autoritzades, poden ser objecte de les obres de conservació, d'adequació i de millora que siguin necessàries per la continuïtat de l'activitat o per adequar-la a la normativa aplicable en matèria de prevenció i control ambiental de les activitat, sempre que es justifiqui suficientment l'interès social de l'activitat en termes econòmics i de llocs de treball. Les obres d'ampliació s'autoritzen amb la tramitació prèvia d'un pla especial urbanístic. L'autorització requereix que els propietaris acceptin, al cessar el seu ús, desmuntar o enderrocar, sense dret a percebre cap indemnització, totes les instal·lacions o edificacions existents, tret que, prèvia tramitació d'un pla especial urbanístic, es destinin conformes amb el règim jurídic del sòl no urbanitzable. La eficàcia de l'autorització queda subjecta a les mateixes condicions que pels usos i les obres provisionals estableixen l'article 54.3 i 4.

A la llum de l'anterior DT, podem concloure que es poden autoritzar i legalitzar les ampliacions d'indústries legalment implantades en sòl no urbanitzable que reuneixin els requisits establerts, sempre que no hi hagi cap determinació impeditiva en la normativa o planificació urbanística o sectorial. Per tant, arribats aquest punt, s'ha d'acudir a les Normes Subsidiàries (d'aquí en endavant NNSS) i al Pla Territorial Parcial de Ponent (PTP), atès que en el moment de les realitzar les noves instal·lacions el municipi de Borges Blanques no havia aprovat el seu Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM).

Els terrenys en qüestió estan qualificats pel PTP en part com a sòl de protecció preventiva i en part com a sòl de protecció especial, així es desprèn de tots els informes tècnics aportats, entre els quals podem destacar l'informe jurídic sobre la situació de l'empresa General d'Olis i Derivats, SL, de 8 març 2013. Les ampliacions plantejades estan ubicades sobre el sòl de protecció especial, per la qual cosa és d'aplicació l'article 2.6. PTP, relatiu al sòl de protecció especial, on en l'apartat 3r s'indica que només es podran autoritzar les següents edificacions de nova planta o ampliació de les existents:

- Les que tenen per finalitat el coneixement o la potenciació de valors objecte de

protecció o la millora de la gestió del sòl en el marc dels objectius de preservació que estableix el Pla, sempre que justificadament no es pugui optar per la reutilització d'una construcció preexistent a una distància raonable.

- Les que podrien ser admissibles d'acord amb el que estableix l'article 47 del Text refós de la Llei d'urbanisme aprovat pel Decret legislatiu 1/2005, 26 de juliol, i dels articles concordants del Reglament aprovat pel Decret 305/2006, quan es compleixin les condicions i exigències que assenyalen els apartats 5,6,7 i 8 del present article per tal de garantir que no afectaran els valors que motiven la protecció especial d'aquest sòl. Quan les ampliacions d'edificis destinats a usos que poden ser admesos en sòl no urbanitzable no poguessin complir aquestes condicions i fossin imprescindibles per a la continuïtat de l'activitat i aquesta fos d'interès per al municipi, es podrà autoritzar una ampliació de fins al 20% del sostre i del volum existent que no es subjecti totalment o parcial a les condicions assenyalades.

És a dir, en el citat precepte no es troben recollides les activitats no admeses en sòl no urbanitzable degudament autoritzades d'acord amb la legislació anterior a la Llei 2/2002. Per aquest tipus d'activitats s'ha d'acudir a l'art. 2.14 PTP, relatiu al règim d'usos i edificacions existents en els espais oberts:

1. Les edificacions legalment implantades que s'ajustin als supòsits d'usos permesos en sòl no urbanitzable poden mantenir-se i ampliar-se si es compleixen els requisits del planejament general urbanístic a què estiguin subjectes i les determinacions que estableixen la legislació urbanística i el Pla.
2. Les edificacions degudament autoritzades d'acord amb la legislació anterior a la Llei 2/2002 que no s'ajustin als supòsits d'usos permesos pel text refós de la Llei d'urbanisme (Decret legislatiu 1/2005) i que, per tant, actualment no serien autoritzables, es podran mantenir, però només podran autoritzar-se'n ampliacions en sòl de protecció territorial o de protecció preventiva en els termes previstos per la Llei d'urbanisme i pel seu reglament (Decret 305/2006) si el planejament urbanístic municipal aprovat definitivament abans de l'entrada en vigor de la Llei 2/2002 ho preveu expressament. En aquest cas, les ampliacions possibles no podran superar el percentatge previst pel planejament urbanístic i com a màxim el

50% de la superfície construïda i del volum edificat que hi havia en la data d'entrada en vigor de la Llei 2/2002. L'establiment d'aquest límit màxim no comporta cap nova opció d'ampliació en aquells casos en què aquesta ja s'hagi realitzat i hagi exhaurit les possibilitats assenyalades en el planejament urbanístic. En tot cas, caldrà que les obres d'ampliació siguin imprescindibles per al manteniment de l'activitat per a la qual es va construir l'edificació objecte d'ampliació i que aquesta es trobi en plena utilització.

3. Els municipis hauran de vetllar que les edificacions o usos existents implantats il·legalment, pels quals hagi prescrit l'acció de reposició, minimitzin els seus impactes. No s'admetran ampliacions d'aquestes edificacions ni intensificació o substitució de les activitats.

4. Amb l'objectiu de recuperar la integritat formal del territori rural, les administracions públiques adoptaran mesures per al desmuntatge o enderroc de les construccions no catalogades destinades a activitats subjectes a intervenció ambiental quan aquestes cessin definitivament. S'entendrà que una activitat ha cessat definitivament quan és constatada de manera notòria la seva inactivitat continuada al llarg de dos anys consecutius.

5. No són objecte d'aquest article aquelles edificacions que per les seves tipologia, construcció i valor identitari (borges, casetes de tros, pletes, colomars, etc.) cal considerar que formen part de la imatge del territori rural que es vol preservar o recuperar.

Per tant, les presents obres d'ampliació, en un principi, només podrien ser autoritzades en sòl de protecció territorial o de protecció preventiva, però no de protecció especial, i sempre i quan es respecti una limitació de superfície construïda i de volum i, amb l'exigència de justificar que es tracta d'una ampliació imprescindible per al manteniment de l'activitat per a la qual es va construir l'edificació objecte d'ampliació i, d'aquesta manera s'argumenta en la resolució del CTULL de 8 d'octubre de 2014, i és precisament que per aquesta raó que el CTULL no aprova el Pla Especial Urbanístic impulsat per la mercantil a fi de regularitzar el projecte ambiental de les activitats de la indústria.

La part demandant també sosté la viabilitat i conformitat a dret de les naus i ampliacions,

perquè disposen d'un conjunt d'autoritzacions i llicències ambientals. En aquest sentit, consta, entre d'altres documents: llicència ambiental per a l'adequació i ampliació de les instal·lacions per a la valorització de residus no perillosos emesa per la Junta de Govern Local de 29 juny 2006 – previs informes de l'Oficina de Gestió Ambiental Unificada (OGAU) de 23 gener 2006 i 4 d'abril de 2006 – llicència ambiental concedida per Resolució de 19 juliol 2013, del Secretari de Medi Ambient i Sostenibilitat, informe urbanístic favorable emès per l'Ajuntament, pagament de la liquidació de l'Impost sobre Construccions Instal·lacions i obres a GDO. Ara bé, es tracta d'un conjunt d'autoritzacions i títols administratius que tot i ser necessaris pel desenvolupament de la indústria, no s'han de confondre ni amb la concessió de la corresponent llicència d'obres, ni amb el marc urbanístic per autoritzar les obres, que en aquest cas, ja s'ha acreditat que no es respecta. En la mateixa línia resol l'arquitecte municipal en el seu informe tècnic de 19 maig de 2015, en el qual fins i tot es destaca que el certificat de compatibilitat urbanística, sobre l'ampliació de la indústria, emès per l'Ajuntament i la Declaració d'impacte ambiental, ja incorporaven la prevenció respecte la vigència del planejament territorial.

En conclusió, les noves construccions i ampliacions realitzades en el marc dels expedients d'obres nº 173/2005 i nº 216/2011, no s'ajustaven a la normativa urbanística ni de planejament territorial vigent i d'aplicació en el moment de la seva execució i en base aquests texts normatius, en un principi, tampoc serien legalitzables, sense l'aprovació prèvia d'un PEU. Ara bé, aquesta circumstància no significa que procedeixi automàticament la seva demolició, sinó que cal analitzar les altres manifestacions de la part actora, així com també el principi de proporcionalitat i la valoració, que a data d'actuacions, el municipi ha aprovat un POUM propi.

TERCER.- Desviació de poder i falta de tramitació.

La part actora sosté una defectuosa tramitació del procediment de concessió de llicència urbanística i, que la falta de resolució expressa que posi fi als expedients nº173/2005 i nº 216/2011 li ha generat una situació d'indefensió, ja que li ha impedit recórrer un acte administratiu exprés, apreciand inclús desviació de poder per part de l'Administració

Pública. Afegeix que el present Decret impugnat s'ha adoptat prescindint del procediment legalment establert al respecte. La part demandada oposa la conformitat a dret de tot el procediment.

En quant a la desviació de poder, és doctrina consolidada del Tribunal Suprem (STS nº1616/2019, de 4 de desembre de 2019): *Conviene tener en cuenta que la desviación de poder, recogida constitucionalmente en el artículo 106.1, en relación con el artículo 103, de la CE, y definida en el artículo 70.2, párrafo segundo, de la LJCA, comporta la existencia de un acto administrativo que externamente se ajuste a la legalidad, pero inválido por desmentir en su motivación la verdadera finalidad de la actividad administrativa, que debe fundarse, con carácter general, en el interés público y, además, en la propia finalidad que habilita el ejercicio de esa potestad concreta. Esta apreciación si bien no precisa de una prueba acabada y completa, que lleve al Tribunal a la convicción de que se han ejercitado potestades administrativas para finalidades diferentes de las marcadas por el ordenamiento jurídico, como señala el artículo 70.2 de la LJCA(...).*

Respecte els defectes de tramitació, a pesar de les al·legacions de la recurrent, no fa esment, ni especifica quins són els tràmits que s'han omès i que conduirien a la nul·litat de l'acte administratiu. L'article 217 LEC, sobre les regles de la càrrega de la prova, indica que correspon a l'actor provar la certesa dels fets sobre els quals fonamenta la demanda i en cas de dubte o no estar degudament acreditats, l'autoritat judicial haurà de desestimar les pretensions de l'actor. Per tant, davant la falta de prova per part de qui tenia la càrrega de la mateixa, aquestes s'han de desestimar.

En qualsevol cas, analitzat l'Expedient Administratiu s'observa respecte la tramitació de l'expedient: llicència d'obres número 173/2005, informe tècnic de l'arquitecte municipal de 15 de juliol 2005, requerint que el projecte estigui degudament visat i requerint les corresponents llicències d'activitats i ambientals. Requeriments que es reiteren en l'informe del Regidor d'urbanisme de 18 juliol 2005, el qual a més a més finalitza advertint que l'execució de les obres no es podrà iniciar fins que es disposi de la preceptiva llicència municipal i que, en el cas que es dugui a terme el seu inici sense disposar de llicència, l'Ajuntament podria imposar la sanció corresponent. S'observa també, que un cop concedida la llicència d'activitats de data 29 de juny 2006 per part de

la Junta de Govern Local, l'empresa no va continuar impulsant el procediment administratiu, executant directament les obres, sense presentar la documentació preceptiva per la seva tramitació i enviament a la Comissió Territorial d'Urbanisme, que era la prevista a l'art. 47 i següents TRLUC, sinó que adjunta el certificat final d'obres a data 15 gener 2007, incomplint el que disposen els citats informes emesos per l'Ajuntament.

En quant la tramitació de l'expedient llicència d'obres número 216/2011, s'observa com en data de 20 de desembre de 2011, el consorci municipal requereix a GDO per a que porti una sèrie de documentació abans d'iniciar la tramitació del projecte, informe on consta expressament que queda en suspens la sol·licitud de llicència d'obres fins que el sol·licitant porti la documentació requerida i l'advertència que l'execució d'obres no es pot iniciar fins que es disposi de la preceptiva llicència municipal. Requeriments del consorci que es reiteren en informe de 29 d'agost de 2008, sense que el sol·licitant porti la totalitat de la documentació requerida, en canvi sí que l'actora va acabar executant les obres.

De l'exposat es desprèn que no concorre l'element teleològic de la desviació de poder, ni l'Ajuntament actua per obtenir un benefici propi o en interès dels beneficis de tercers particulars, ni la omissió dels requisits legals establerts per la tramitació d'aquest tipus de procediments, sinó que és l'actora que no respon als requeriments de l'Administració i passa a ordenar l'execució de les instal·lacions. Per tant, no procedeix estimar la pretensió de la part recurrent.

QUART- Concessió de llicència per silenci administratiu.

La part actora sosté que al no haver-se dictat una resolució expressa en els citats expedients n°173/2005 i n°216/2011 s'han d'entendre concedides en virtut de silenci administratiu positiu. La part demandada oposa desviació processal, per ser al·legacions que no es van presentar durant la tramitació administrativa.

És doctrina jurisprudencial consolidada respecte la desviació processal, STS de 13 de març de 1997 (RJ 1997\2226): "*En sentido estricto, el fenómeno de la desviación*

procesal sólo se produce cuando el acto impugnado a través de la demanda no coincide con el concretado en el anterior escrito de interposición del recurso jurisdiccional, cuya naturaleza -según resulta de su concepción legal responde, sin duda, a la de un acto de mera iniciativa procesal que, en cuanto tal, no entraña más función sustancial que la de promover la incoación de la actividad judicial, preanunciando neutramente -y sin necesidad de especificaciones pretensivas, propias de la demanda- la identidad del acto administrativo sobre el cual ha de operar aquélla y al que, por supuesto, han de reconducirse las pretensiones de la ulterior demanda, so pena de desvirtuar las diligencias que lato le indemnice por ocupación proceso (anuncio general del recurso, reclamación del expediente, posibles emplazamientos), que perderían su obligada coordinación con el contenido de la desviada”.

En el present cas, consta en l'EA el recurs potestatiu de reposició previ al contenciós administratiu presentat per GDO, contra Decret Alcaldia 11/2015, de 30 gener, el qual ordenava la restauració de la realitat física alterada. Aquest recurs, si bé no recull dins de la seva relació de fonaments l'adquisició de les llicències d'obres per silenci administratiu positiu, sí que fa esment en diverses ocasions al fet no que no s'han tramés les llicències i a la falta de resolució expressa, al·legacions que permeten concloure que tàcitament es fa referència a l'efecte del silenci administratiu. Per aquest motiu, no es pot apreciar la desviació processal al·legada per l'Administració demandada.

El règim jurídic del silenci administratiu en els procediments iniciats a instància de l'interessat s'establia a l'article 43 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, el qual disposava que el procediment administratiu que finalitzi sense resolució expressa s'ha d'entendre finalitzat per silenci administratiu positiu, tret que concorri alguna de les excepcions previstes a la llei. Precepte, que en seu d'urbanisme, s'ha de posar amb relació amb la normativa urbanística. En aquest sentit, l'apartat segon de l'article 5 TRLUC senyalava que en cap cas es poden considerar adquirides per silenci administratiu facultats urbanístiques que contravinguin la llei o el planejament urbanístic. A més a més, l'art. 188.2 TRLUC (anterior art. 180.2 TRLUC 2/2002, 14 de març; 1/2005, 26 de juliol) afegia que la competència i el procediment per atorgar i denegar les llicències urbanístiques s'ajusten al que estableix la legislació de règim local. El sentit positiu del

silenci administratiu en aquesta matèria s'entén, sens perjudici del que disposava el citat article 5.2, i en el marc del que establia la legislació aplicable sobre el procediment administratiu comú.

En el present cas, com s'ha determinat al fonament anterior, l'Ajuntament si bé no ha finalitzat amb resolució expressa els expedients de llicències d'obres, és degut a la inactivitat de la mercantil interessada que deixa de presentar aquella documentació que se li requereix, cosa que impedeix la finalització del procediment i menys per silenci administratiu, al no ser la inactivitat imputable al consorci municipal. Però a més a més, en cap cas es pot entendre que s'havien atorgat les llicències d'obres requerides per silenci administratiu, en tant que suposen un conjunt de construccions que contravenen la normativa urbanística i de planejament territorial en els termes que s'han exposat als fonaments anteriors.

En conseqüència, és d'aplicació l'excepció dels citats articles i no procedeix la pretensió de la part recurrent.

CINQUÈ.- Prescripció de l'acció de restauració de la legalitat urbanística.

La part actora sosté, respecte les obres derivades de l'expedient número 173/2005, la prescripció de l'acció de restauració de la legalitat urbanística per haver transcorregut el termini legalment establert. La part demandada no s'ha pronunciat al respecte.

Concretament, l'article 207 TRLUC fixava un termini de prescripció de sis anys de l'acció de restauració de la realitat física alterada i l'orde jurídic vulnerat, a contar des de que s'ha produït la infracció. En aquest cas, les construccions finalitzen el 15 de gener de 2007, tal i com es desprèn del certificat de final d'obra, essent el Decret que ordena l'enderrocament de les instal·lacions de 30 de gener de 2015.

Ara bé, respecte aquesta pretensió cal destacar dos aspectes que impedeixen que la mateixa pugui prosperar. Per una banda, és d'aplicació la doctrina de la desviació processal anteriorment exposada, en tant que la prescripció de l'acció és un nou fonament de la part actora, que al·lega per primera vegada a la via jurisdiccional. D'altra banda, la mateixa TRLUC establia com a excepció de la prescripció de l'acció l'ordre de

restauració, les accions que tenen per objecte vulneracions de la legalitat urbanística que classifica el sòl no urbanitzable (art. 207.3 TRLUC).

En conseqüència, tampoc pot prosperar la present pretensió de l'entitat recurrent.

SISÈ.- Falta de llicència d'obres en l'expedient nº 1005/2019.

La part actora sosté la nul·litat de la segona de les resolucions impugnades: Acord de la Junta de Govern Local de 30 d'octubre, en la qual es denega la llicència d'obres per instal·lar dos dipòsits per oli de pinyola i quatre dipòsits d'acer (Expedient número 1005/2019). La part demandada oposa que la mateixa és ajustada a dret i la conseqüent impossibilitat de concedir-la. Concretament, l'actora al·lega tres motius de nul·litat: primer, que la resolució vulnera l'article 13 RD Legislatiu 7/2015 de 30 d'octubre, el qual aprova el Text Refós de la Llei del Sòl i Rehabilitació Urbana i de la Disposició Transitòria 15, apartat 3r, del Decret 1/2010 de 3 d'agost, que aprova el Text Refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya. Segon, que concorre un interès públic superior per la concessió de la llicència requerida i tercer, que el consorci incorre contra els seus propis actes.

En efecte, consta en l'EA que l'Ajuntament denega la llicència d'obres per a instal·lar dos dipòsits de ferro per oli de pinyoli de 950m³ de capacitat, 9 metres de diàmetre i una alçada de 18 metres i de quatre dipòsits d'acer inoxidable de 225m³ de capacitat, 4,35 metres de diàmetre i una alçada de 15 metres, al polígon 22, parcel·la 115 del TM de les Borges Blanques, en considerar les obres sol·licitades contràries al Planejament municipal, ja que no es compleixen les determinacions de la Disposició Transitòria Quarta del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de les Borges Blanques.

Aquesta estableix:

“ Condicions per a la delimitació d'un Pla especial urbanístic en sòl no urbanitzable en l'àmbit de l'empresa General d'Olis i Derivats SL.

En el moment de redacció d'aquest POUM l'empresa General d'Olis i Derivats SL es troba sotmesa a un procediment de disciplina urbanística (incoat per l'Ajuntament

de les Borges Blanques, amb número d'expedient 60/2014). Aquesta circumstància, a més de l'afectació parcial de les instal·lacions de l'esmentada mercantil per sòls de protecció del Pla Territorial Parcial de Ponent, i del fet que la indústria tingui els seus objectius el tractament de residus, activitat considerada d'interès públic segons estableix l'article 47 del TR de la Llei d'Urbanisme, per a la que actualment està inscrita al Registre General de Gestors de Residus de Catalunya i disposa d'autorització ambiental, fan convenient preveure la possibilitat de delimitar un Pla especial urbanístic en sòl no urbanitzable que ordeni la configuració definitiva d'aquestes instal·lacions en compliment de les actuacions que necessàriament es derivin de la resolució de les circumstàncies abans enumerades. Els objectius i condicions per delimitar aquest àmbit de planejament especial, a més de les establertes en l'article 48 del TR de la Llei d'Urbanisme, seran les següents: **ii.** La incorporació dels elements físics i tècnics necessaris per la correcció dels efectes ambientals de l'activitat existent i degudament legalitzada. **iii.** L'establiment de les condicions definitives de les instal·lacions a resultes de les actuacions que es derivin dels expedients de disciplina urbanística incoats. **iv.** La regulació i el desenvolupament de les activitats de gestió de residus pròpies de l'activitat de l'empresa, considerats com d'interès públic en l'article 47 de TR de la Llei d'Urbanisme i per a les que l'empresa està inscrita al Registre General de Gestors de Residus de Catalunya i té autorització ambiental. **v.** L'establiment de les condicions de compatibilitat amb les proteccions del PTPP. **vi.** La delimitació de l'àmbit mínim que faci possible els objectius establerts en els apartats anteriors.”

D'altra banda, tant l'article 13 RD Legislatiu 7/2015 de 30 d'octubre, el qual aprova el Text Refós de la Llei del Sòl i Rehabilitació Urbana, com la Disposició Transitòria 15 TRLUC, en el seu apartat 3r, preveuen la possibilitat d'ampliar una activitat industrial en sòl no urbanitzable, degudament autoritzada d'acord amb la legislació urbanística anterior a la Llei 2/2002, mentre no cessin l'activitat per la qual van ser autoritzades, poden ser objecte d'ampliació si són necessàries per al continuïtat de l'activitat o per a adequar-la a la normativa aplicable en matèria de prevenció i control ambiental de les activitats, sempre que es justifiqui suficientment l'interès social i l'activitat en termes econòmics i de llocs de treball. Les obres d'ampliació s'autoritzen amb la tramitació prèvia d'un pla especial urbanístic.

En base aquests preceptes, el CTULL informa a data 3 d'octubre de 2019, que per autoritzar la construcció dels dipòsits cal aprovar un Pla Especial Urbanístic, ja que els dipòsits s'ubiquen en terrenys qualificats pel PTP com a sòl de prevenció especial, de valor natural i de connexió i que d'acord amb l'art. 2.14 PTP, les obres d'ampliació només poden ser autoritzades en sòl de protecció territorial o de protecció preventiva, i a més, amb una limitació de superfícies i de volum i amb l'exigència de justificar que es tracta d'una ampliació imprescindible per al manteniment de l'activitat per a la qual es va construir l'edificació objecte d'ampliació. Consta i ha quedat degudament acreditat, que GDO ja va tramitar un PEU – pla especial urbanístic per a la regularització del projecte ambiental d'activitats en indústria d'obtenció d'oli vegetal situada al polígon 22, parcel·la 115, del terme municipal de les Borges Blanques – i que va ser denegat per la CTULL, en el ja esmentat informe de 8 d'octubre de 2014.

En síntesis, l'Ajuntament no podia atorgar llicència d'obres sense prèviament haver estat autoritzades les ampliacions per un PEU i encara que l'empresa tingués múltiples certificats de compatibilitat de l'activitat i llicència ambiental, com s'ha recollit en fonaments anteriors, són títols que no s'han de confondre ni amb la concessió de la corresponent llicència d'obres, ni amb el marc urbanístic per autoritzar les obres. Arribats aquest punt i sens perjudici de l'anterior, és interessant destacar que aquest informe de la CTULL de l'any 2014, ja contemplava que GDO estava intentant, via PEU, legalitzar unes ampliacions que encara no s'havien dut a terme. Les ampliacions recollides en aquell document coincideixen amb les construccions de l'expedient nº1005/2019, com informa i recorda el consorci quan remet sol·licitud d'informe previ a la Comissió Territorial d'Urbanisme de Lleida. Per tant, la mercantil ja podia concloure pels informes precedents, que aquelles ampliacions no serien autoritzades.

Per tant, les obres dels dipòsits queden condicionades a l'aprovació d'un PEU, la mercantil GDO en va presentar un que no es va aprovar (la falta d'aprovació no és només pel tipus de construccions i activitats de la indústria, ja que l'informe obre la porta a poder-se efectuar de conformitat amb la normativa urbanística, sinó també perquè no queda suficient justificat el pla de conformitat amb el PTP). Tanmateix, l'empresa no n'ha presentat cap altre recollint les indicacions realitzades per la CTULL ni en l'informe del 2014, ni en l'informe del 11 de febrer 2015, relatiu a l'aprovació del POUM de les

Borges Blanques, ni tant sols les fixades en els seus propis informes pericials.

En conseqüència, atès que el tipus d'instal·lació i de sòl requereix el compliment d'aquest requisit previ i que de moment no s'ha tramitat, la denegació del títol habilitant realitzada per l'Ajuntament és ajustada a dret i no conculca l'art. 13 TRLSRU ni la DT 15.3 TRLUC.

En quant a l'interès públic superior al·legat per l'actora, aquesta manifestació serà objecte d'anàlisi en el fonament posterior, ja que és una pretensió coincident en els tres recursos contenciosos administratius acumulats en aquest acte, raó per la qual se li dedicarà un fonament específic a l'efecte.

Per últim, tampoc es pot considerar que l'Administració hagi actuat contra els seus propis actes, en tant que la recurrent al presentar la nova sol·licitud de llicències, ja s'havia que tenia iniciat un procediment de legalització i restauració de la situació urbanística de les obres executades l'any 2005 i l'any 2011, raó per la qual la mercantil s'havia quin era el posicionament de l'Ajuntament i no pot considerar la denegació de la petició com una decisió imprevisible que crea una situació d'inseguretat jurídica.

SETÈ.- Expedient de protecció de la legalitat urbanística de les obres realitzades en el marc del procediment nº 1005/2019 i altres elements constructius.

La part actora sosté la nul·litat de la resolució impugnada en base a tres fonaments: la vulneració de l'article 13 de TRLSHU i de la DT 15.3 TRLUC, la preeminència d'un interès públic superior i finalment, la vulneració de la doctrina dels actes propis. La part demandada oposa que l'acte administratiu és ajustat a dret al ser les obres d'impossible legalització.

En efecte, el Decret d'Alcaldia número 8/2020, de 8 de gener de 2020, ordena l'enderroc de dos dipòsits de ferro per oli de pinyola de 950m³ de capacitat, 9 metres de diàmetre i una alçada de 18 metres i de quatre dipòsits d'acer inoxidable de 225m³ de capacitat, 4,35 metres de diàmetre i una alçada de 15 metres; l'eliminació d'un embassament de recollida d'aigües pluvials i lixivitats i d'un embassament de recollida d'aigües residuals de 480 m² i d'una tanca del recinte d'uns 2.400m² aproximats.

Per resoldre aquesta controvèrsia ens hem de remetre al fonament anterior. És a dir, si l'acord de la Junta de Govern Local en el que es denega la llicència d'obres és ajustada a dret i no vulnera els citats preceptes, en tant que la legalització de les obres, tot i ser possible, queda subjecta a l'aprovació del PEU, el Decret que ordena la restauració urbanística tampoc conculca els arts. 13 TRLSRU i DT 15.3 TRLUC.

També és d'aplicació l'exposat al fonament anterior respecte la no vulneració per part de l'Administració pública de la doctrina dels actes propis.

VUITÈ.- Interessos en joc: interessos generals, construccions realitzades i naturalesa de les infraccions comeses.

La part actora sosté que no procedeix l'aplicació d'una mesura tan extrema, com és l'enderroc de les instal·lacions, tenint en compte els interessos públics i generals afectats per la mateixa. La part demandada oposa que la única solució possible és l'enderrocament.

A la llum dels fonaments anteriors, queda acreditat que les ampliacions es van edificar sense el corresponent títol habilitant i en sòl no urbanitzable. Certament, GDO va presentar un Pla Especial Urbanístic per a legalitzar i implantar ampliacions constructives sobre sòl de protecció especial, però aquest va ser denegat per la Comissió Territorial d'Urbanisme de Lleida, en sessió de 8 d'octubre de 2014. Per tant, la realització d'obres sense llicència en sòl de protecció especial són fets, que en virtut dels articles 212 i 213 TRLUC, vulneren l'ordenament jurídic i qualificats d'infraccions urbanístiques molt greus, la sanció dels quals, és l'enderrocament. En conseqüència el Decret d'Alcaldia 67/2015 i el Decret 8/2020 impugnats en aquest acte són ajustats a dret.

Tanmateix, hem de tenir present el context i la situació en la qual es dicta la present resolució i les conseqüències de la mateixa. Ens trobem a l'any 2021, on efectivament a la parcel·la del cas d'actuacions s'han dut a terme més de 13.680m2 de construccions sense prèvia llicència d'obres i a més a més, és sòl no urbanitzable, part d'ell inclús d'especial protecció, cosa que suposa una afectació a l'ordenament jurídic vigent, així com també a l'entorn i al territori de la zona. Tot i així, no podem desconèixer que per una banda, les

naus ja estan construïdes i en funcionament, i per altra banda, l'interès social i econòmic que representa l'empresa. La mercantil General d'Olis va ser considerada d'interès social per acord d'implantació de la CTULL de data 20 de desembre de 1995, així mateix les successives ampliacions, en tant que valoritza el tractament de subproductes agraris de l'oli oliva verge extra – acords de dates d'1 d'abril de 1998, de 2 de desembre de 1998 i de 5 de febrer de 2003 – En aquest sentit, el Perit Corbella Garcia confirma que GDO té la qualificació d'indústria d'interès social, cosa que també és posada de manifest pel Perit Bobet Brieba, el qual analitza l'impuls i potència econòmica que dona l'empresa tant a la comarca, com fins i tot a nivell de Catalunya. Els mateixos perits també exposen que sense aquestes construccions seria pràcticament impossible que GDO pogués continuar la seva activitat productiva.

A més a més, tampoc podem desconèixer que actualment sí que el municipi de Borges Blanques té vigent un POUM – aprovat definitivament el 24 d'abril 2019 – en el qual es recull la situació de GDO. La seva Disposició Transitòria Quarta, condiona la regularització de la situació de les instal·lacions al resultat d'un Pla Especial Urbanístic, que incorpori elements físics i tècnics per a la correcció dels efectes ambientals de l'activitat existent. Així mateix, la Comissió Territorial d'Urbanisme d'11 febrer 2015 (després que la mateixa CTULL, en la ja mencionada sessió 8 d'octubre 2014, hagués denegat l'aprovació del Pla Especial Urbanístic) apunta que cal buscar una solució urbanística en l'àmbit d'implantació de l'empresa GDO ubicada en sòl no urbanitzable i, recomana com a solució alternativa delimitar un sector urbanitzable delimitat d'ús industrial amb parcel·la única i cessions de zones verdes per compensar l'ajust de l'àmbit de sòl de protecció especial de valor natural i connexió. Alternativa que també considera plausible i adequada el Perit Bobet Brieba.

És doctrina consolidada del Tribunal Suprem el principi de “menor enderrocament” estretament vinculat amb el principi de proporcionalitat, en aquest sentit (STS 3 de novembre 1993): *el principio o criterio de proporcionalidad, congruencia y menor demolición, desarrollado por la jurisprudencia, pretende en su aplicación evitar la desarmonía que pudiera producirse entre la entidad o gravedad de la infracción cometida y las consecuencias dañosas que se derivan de la imposición de unas medidas de derribo desproporcionadas con dicha falta, resultando necesaria la ponderación de*

ambos factores bajo un criterio de proporcionalidad y congruencia, que debe actuar como presupuesto legitimador de las medidas que en cada caso concreto se adopten. Igualmente es necesario indicar que la doctrina jurisprudencial viene entendiendo que procede la aplicación del principio de proporcionalidad en aquellos supuestos en los que la entidad de la infracción no se corresponda con el rigor y los efectos de la medida de demolición dispuesta (SSTS de 1 de Julio y de 19 de Septiembre de 1981). No procederá, por tanto, la demolición en los casos en que se esté ante desajustes mínimos con la normativa urbanística de la construcción ilegal". És a dir, encara que les obres puguin ser il·legalitzables, aquesta doctrina determina que, en aplicació de la proporcionalitat i la congruència, l'enderrocament pot no ser la solució adequada, havent-se de ponderar altres circumstàncies com són (i) l'entitat de l'objecte de la infracció i la incidència del mateix sobre el bé jurídic a protegir; (ii) l'Estat de la construcció i la quantia dels costos de l'obra addicionals que suposaria la demolició de l'element objectiu de la infracció; (iii) l'actuació de l'administració en el servei públic d'inspecció urbanística; (iv) la presència de tercers adquirents de bona fe.

Aplicada la jurisprudència anterior en el present cas, resulta totalment desproporcionat ordenar l'enderrocament de tots els elements que ordena l'Ajuntament, atès l'impacte socio-econòmic que causaria, no només a la mateixa empresa per les dificultats que tindria en continuar la seva activitat, sinó també a nivell social per totes aquells treballadors directes i indirectes, tercers de bona fe, que actualment són totalment dependents de la mateixa. A més a més, des del punt de vista de la infracció de comesa i l'afectació sobre el bé protegit, hem de tenir en compte que els informes tècnics, com el de la CTULL, apunten solucions alternatives, per a poder encaixar les construccions a la normativa urbanística i territorial vigent, ja que no es tracta d'obres absolutament il·legalitzables, sinó que resten subjectes a l'aprovació d'un PEU i que l'empresa disposa d'altres títols habilitants pel desenvolupament de l'activitat i és una empresa declarada en varies ocasions d'interès social.

Per tot l'exposat, i en base a la ponderació dels interessos en joc i del principi de menor enderrocament, no procedeix l'enderroc dels onze elements i eliminació de la bassa d'oleïes que ordena el Decret d'Alcaldia de les Borges Blanques 67/2015 de 21 maig, ni tampoc l'enderroc dels dos dipòsits de ferro per oli de pinyola, quatre dipòsits d'acer

inoxidable, de l'embassament de recollida d'aigües pluvials i laxivitats i de l'embassament de recollida d'aigües residuals que ordena el Decret d'Alcaldia 8/2020, de 8 de gener de 2020. No obstant, aquestes instal·lacions no poden quedar fora d'empara legal. Per tant, procedeix que l'empresa incoï un nou Pla Especial Urbanístic, a fi de legalitzar les obres.

NOVÈ.- Costes.

En virtut de l'article 139 LJCA i en atenció a la complexitat tècnica i jurídica de la controvèrsia no s'aprecien circumstàncies per a la imposició de costes.

DECISIÓ

Estimar el recurs interposat per la mercantil General d'Olis i Derivats, S.L. contra el Decrets d'Alcaldia 67/2015 de data 21 de maig de 2015; contra l'Acord de la Junta de Govern Local de les Borges Blanques, de data de 30 d'octubre de 2019 i contra el Decret 8/2020, de l'Ajuntament de les Borges Blanques, de data 8 de gener 2020, declarant la nul·litat dels mateixos i en conseqüència, no procedint l'enderroc dels onze elements i eliminació de la bassa d'oleàcies que ordena el Decret d'Alcaldia de les Borges Blanques 67/2015 de 21 maig, ni tampoc l'enderroc dels dos dipòsits de ferro per oli de pinyola, quatre dipòsits d'acer inoxidable, de l'embassament de recollida d'aigües pluvials i laxivitats i de l'embassament de recollida d'aigües residuals que ordena el Decret d'Alcaldia número 8/2020, de 8 de gener de 2020.

Així mateix, ordenar a la mercantil la corresponent tramitació d'un nou Pla Especial d'Urbanisme a fi de regularitzar les instal·lacions objecte del recurs i que actualment no tenen títol habilitant que les ampari.

Sense expressa imposició de costes.

Notifiquis aquesta resolució a les parts, fent-los-hi saber que la mateixa no és

ferma i, contra la qual cap recurs d'apel·lació, a interposar, davant d'aquest Jutjat ,en el termini de 15 dies, des de la notificació, corresponent la seva resolució al la Sala de lo Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Així ho acordo, ho mano i ho firmo.

Codi Segur de Verificació: OQO1WCGSKDE6HETUUR2BCCB9VQI8DT2

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejcat.justicia.gencat.cat/AP/consultaCSV.html>

Signat per Castells Ingla, Helena;

Data i hora 19/05/2021 09:31

Mensaje LexNET - Notificación

Fecha Generación: 20/05/2021 11:36

Mensaje

IdLexNet	202110411719083	
Asunto	Notifica sentència Procediment ordinari	
Remitente	�rgano	JDO. CONTENCIOSO/ADMTVO. N. 1 de Lleida, Lleida [2512045001]
	Tipo de �rgano	JDO. DE LO CONTENCIOSO
Destinatarios	FONT GONZALO, BELEN [86]	
	Colegio de Procuradores	II-lustre Col-legi dels Procuradors de Lleida
Fecha-hora envío	20/05/2021 11:26:10	
Documentos	2512045001_20210519_1017_21512083_00.pdf (Principal)	
	Hash del Documento: 098a84aa6ca858579c85fbf3a15caffdfbf3d9e085fb489c0626868b711b2c12	
Datos del mensaje	Procedimiento destino	ORD N� 0000402/2015
	Detalle de acontecimiento	Notifica sentència

Historia del mensaje

Fecha-hora	Emisor de acción	Acción	Destinatario de acción
20/05/2021 11:36:07	FONT GONZALO, BELEN [86]-II-lustre Col-legi dels Procuradors de Lleida	LO RECOGE	
20/05/2021 11:26:19	II-lustre Col-legi dels Procuradors de Lleida (Lleida)	LO REPARTE A	FONT GONZALO, BELEN [86]-II-lustre Col-legi dels Procuradors de Lleida

(*) Todas las horas referidas por LexNET son de ámbito Peninsular.

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida

Edifici Canyeret, 3-5 - Lleida
25007 Lleida

Tel. 973 700 133
Fax: 973 700 263
A/e: contencios1.lleida@xij.gencat.cat

NIG 2512045320150004858

Procediment ordinari 402/2015 F

Matèria: Urbanisme

Entitat bancària: **Banc de Santander**
Per a ingressos en caixa, concepte: 2187000093040215
Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274
Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida
Concepte: 2187000093040215

Part recurrent/sol·licitant/executant: GENERAL D'OLIS
I DERIVATS

Procurador/a: Blanca Labella Sobrevals
Advocat/ada: DANIEL IBARS VELASCO

Part demandada/executada: AJUNTAMENT DE LES
BORGES BLANQUES

Procurador/a: Belen Font Gonzalo
Advocat/ada:

SENTÈNCIA NÚM. 126/2021

Lleida, 19 de maig de 2021

Vistes per mi, Helena Castells Ingla, Jutgessa en pràctiques de substitució (en funcions de reforç) del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida i de la seva Província, les presents actuacions de Procediment Ordinari 402/2015, al qual se li han acumulat els Procediments Ordinaris número 613/2019 i número 84/2020, instades per la mercantil GENERAL D'OLIS I DERIVATS SL, representada per la Procuradora Blanca Labella Sobrevals i assistida pel Lletrat Daniel Ibars Velasco, contra l'AJUNTAMENT DE LES BORGES BLANQUES, representat per la Procuradora Belen Font Gonzalo i assistit pel Lletrat José A Calles Ramos, del que resulten els següents,

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- La part actora va interposar recurs contenciós administratiu, contra el Decret d'Alcaldia 67/2015 de data 21 de maig de 2015, pel qual es desestimava el recurs de

